

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Xe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 225.932 van 20 december 2013  
in de zaak A. 209.322/X-15.533.**

In zake :       1. Charles BERTRAND  
                  2. Michèle PAREZ  
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                  advocaat Dirk Van Heuven  
                  kantoor houdend te 8500 Kortrijk  
                  President Kennedypark 6/24  
                  bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Jan Bergé  
kantoor houdend te 3000 Leuven  
Naamsestraat 165  
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

de NV AQUAFIN  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaten Isabelle Cooreman en Bertrand Asscherickx  
kantoor houdend te 1070 Brussel  
Ninoofsesteenweg 643  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van de vordering*

1.               De vordering, ingesteld op 1 juli 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “het ministerieel besluit van 15 april 2013 waarbij de oprichting van rioolwaterzuiveringsinfrastructuur in de stad Kortrijk (nr. 22.260) van openbaar nut wordt verklaard [...]”.

## *II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 november 2013.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dirk Van Heuven, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Jan Bergé, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Bram Tollet, die *loco* advocaten Isabelle Cooreman en Bertrand Asscherickx verschijnt voor de tussenkomenende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

## *III. Feiten*

3.1. Op 16 februari 2009 krijgt de nv Aquafin de opdracht het goedgekeurde rollend optimalisatieprogramma 2010-2014, inzonderheid het project 22260 “Kortrijk: collector Disgracht”, uit te voeren.

Dit project 22260 “Kortrijk: collector Disgracht” omvat de sanering van de lozingspunten in de Disgracht ter hoogte van de Guido Gezellelaan en de Kortrijksestraat. Het vuilwater wordt afgevoerd naar de RWZI van Harelbeke.

Langs het tracé van de Disgracht zal een collector worden aangelegd. Voor de aanleg van deze collector zal onder meer van het perceel nr. 309/e, eigendom van tweede verzoekster en gebruikt door eerste verzoeker, gebruik worden gemaakt.

Het perceel nr. 309/e is gelegen deels in woongebied en achterliggend, deels in parkgebied. Het is gelegen langs de Disgracht, een waterloop van 3e categorie, die ter plaatse de Kortrijksestraat dwarsst. Op korte afstand van de Disgracht bevinden er zich een volgroeide meidoornhaag en talrijke hoogstammige bomen. Tevens is er een onvergunde carport opgericht.

3.2. Op 7 maart 2012 dient de nv Aquafin een aanvraag in tot verklaring van openbaar nut voor de oprichting van rioolwaterzuiveringsinfrastructuur onder, op of boven private onbebouwde gronden, die niet omsloten zijn met een muur of een omheining overeenkomstig de bouw- of stedenbouwverordeningen, gelegen op het grondgebied van de stad Kortrijk.

3.3. Op 16 april 2012 wordt advies gevraagd aan de deputatie van de provincie West-Vlaanderen. Het advies wordt niet gegeven zodat het advies geacht wordt gunstig te zijn overeenkomstig artikel 4, § 5, van het besluit van de Vlaamse regering van 20 maart 1991 ‘houdende vaststelling van regelen met betrekking tot de uitvoering van werken door de nv Aquafin in toepassing van de artikelen 32septies en 32octies van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging’.

Eveneens op 16 april 2012 wordt advies gevraagd aan het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk. Dit advies wordt

laattijdig op 14 juni 2012, gegeven. Het advies wordt geacht gunstig te zijn overeenkomstig artikel 4, § 5, van het voormelde besluit van de Vlaamse regering van 20 maart 1991.

Het advies van VMM, Afdeling Economisch Toezicht van 26 februari 2013 is gunstig.

3.4. De stad Kortrijk voert een openbaar onderzoek van 27 april 2012 tot en met 29 mei 2012 op basis van de grondinnemingsplannen nummers 22260/1/10-3-5.1/3 tot en met 22260/1/10-3-5.3/3 met revisie 3 van 9 februari 2012 en het bijbehorende legendeplan nummer 22260/1/10-3-3 met revisie 3 van 9 februari 2012.

Ter gelegenheid van dit openbaar onderzoek wordt één schriftelijk bezwaar ingediend door de verzoekers. In hun bezwaarschrift worden de volgende grieven uiteengezet:

- miskennen van het bestemmingsvoorschrift in het gewestplan (parkgebied) en van de goede ruimtelijke ordening;
- gebrek aan alternatievenonderzoek;
- gebrek aan natuurtoets en passende beoordeling;
- gebrekkige watertoets.

3.5. Met het bestreden besluit van 15 april 2013 verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur de bouw van de rioolwaterzuiveringsinfrastructuur – volgens de bijgevoegde goedgekeurde grondinnemingsplannen nummers 22260/1/10-3-5.1/3 tot en met 22260/1/10-3-5.3/3 met revisie 3 van 9 februari 2012 en het bijbehorende goedgekeurde legendeplan nummer 22260/1/10-3-3 met revisie 3 van 9 februari 2012 van het project in het optimalisatieprogramma 2010 bekend onder nummer 22260 bij VMM, Afdeling Economisch Toezicht – onder, op of boven private onbebouwde gronden, die niet omsloten zijn met een muur of een omheining overeenkomstig de bouw- of stedenbouwverordeningen, gelegen op het grondgebied van de stad Kortrijk, van openbaar nut ten gunste van de nv Aquafin.

Wat betreft het bezwaar van de verzoekers stelt het bestreden besluit wat volgt:

“[...]

Overwegende dat de Disgracht een waterloop van 3<sup>de</sup> categorie betreft; dat er om deze reden een 5 meter brede erfdienstbaarheidstrook (ruimingstrook) rust op de aangrenzende percelen; dat deze strook noodzakelijk is voor het uitvoeren van onderhoudswerken; dat deze ruimingstrook een bouwvrije strook betreft; dat er dient op gewezen te worden dat de door de bezwaarindieners geplaatste carportconstructie niet correct werd ingeplant en dat bij het inrichten van de tuin de ruimingstrook niet werd gerespecteerd;

Overwegende dat bijgevolg de werken niet kunnen uitgevoerd worden zonder het rooien van een aantal bomen en struiken; dat de NV Aquafin op datum van 18 april 2012 een machtiging heeft verkregen van het Agentschap voor Natuur en Bos om de werken te mogen uitvoeren; dat het Agentschap voor Natuur en Bos de plannen heeft onderzocht in het kader van de natuurtoets en de verscherpte natuurtoets en zich akkoord heeft verklaard met de voorgestelde werken; dat de machtiging werd verleend onder voorwaarden; dat het rooien van de bomen niet mag worden uitgevoerd tijdens het broedseizoen (1 april – 1 juli); dat er heraanplanting dient te worden voorzien met streekeigen inheems groen en dit binnen het eerste plantseizoen volgend op het rooien van de bomen; dat er dient op gewezen te worden dat bij de heraanplanting de 5 meter vrije ruimingstrook zal worden gerespecteerd;

Overwegende dat het onmogelijk is de werken uit te voeren op het buurperceel, kadastraal gekend als Kortrijk, 8<sup>ste</sup> afdeling, sectie C, nummer 310S; dat er een vergunde woning aansluit bij de beek waardoor de werken niet kunnen worden uitgevoerd binnen een strook van 5 meter; dat op het perceel kadastraal gekend als Kortrijk, 8<sup>ste</sup> afdeling, sectie C, nummer 309E geen vergunde bebouwing aanwezig is waardoor de werken wel kunnen uitgevoerd worden binnen de 5 meter ruimingstrook;

Overwegende dat er weinig alternatieven zijn om de leiding aan te leggen en aan te sluiten op de bestaande collector (project VMM687); dat de mogelijkheid om de collector aan te leggen in de Kortrijksestraat werd onderzocht; dat de Kortrijksestraat recent heraangelegd werd; dat de opbraak en de heraanleg van de recent vernieuwde wegenis over een lengte van ongeveer 180 meter een grote meerkost met zich zou meebrengen; dat deze werken in de Kortrijksestraat een te grote maatschappelijke hinder met zich zou meebrengen; dat het betreffende alternatief om bovenstaande redenen niet werd weerhouden;

Overwegende dat het tracé dat in openbaar onderzoek heeft gelegen bij de stad Kortrijk van 27 april 2012 tot en met 29 mei 2012, economisch en maatschappelijk het meest gunstige tracé is; dat het zo kortst mogelijke tracé werd gekozen; dat de werken zullen worden uitgevoerd in de ruimingstrook langs de Disgracht; dat de aanleg van de collector geen bijkomende beperkingen op het perceel nummer 309E zal opleggen;

[...].”

3.6. Op 28 augustus 2012 heeft de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar aan de nv Aquafin een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning verleend voor de aanleg van een ondergrondse collector langs het tracé van de Disgracht tussen de Guido Gezellelaan en de Heulebeek, voor de herprofilering van de Disgracht en voor het rooien van bomen langs de Disgracht. De verzoekers hebben bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen een annulatieberoep ingediend tegen deze vergunning.

#### *IV. Tussenkoms*

4. De nv Aquafin, de begunstigde van de bestreden beslissing, vraagt in het kort geding te mogen tussenkomen.

Er is reden om haar verzoek in te willigen.

#### *V. Regelmatigheid van de rechtspleging*

5.1. De verzoekers leggen ter zitting een nieuw processtuk over.

De verwerende en de tussenkommende partijen gedragen zich naar de wijsheid van de Raad van State wat betreft het aanvaarden van dit bijkomend stuk.

5.2. Het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’ voorziet niet in de mogelijkheid om een dergelijk processtuk neer te leggen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van de vordering, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre het door de verzoekers neergelegde processtuk op dergelijke feiten betrekking heeft, kan het dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre het processtuk geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt het niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen. In

zoverre het processtuk geen betrekking heeft op nieuwe feiten en evenmin de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting wordt het uit het debat geweerd.

#### *VI. Grondvoorwaarden voor een schorsing*

6. Krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden beslist onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

#### *VII. Grondvoorwaarde van ernstige middelen*

##### *A. Eerste middel*

##### *Standpunt van de verzoekers*

7. De verzoekers voeren de schending aan van artikel 10 van de wet van 12 april 1965 ‘betreffende het vervoer van gasachtige produkten en andere door middel van leidingen’ (Gaswet), van het besluit van de Vlaamse regering van 20 maart 1991 ‘houdende vaststelling van regelen met betrekking tot de uitvoering van werken door de nv Aquafin in toepassing van de artikelen 32septies en 32octies van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging’, van artikel 1 ‘eerste aanvullend protocol bij het EVRM’, van artikel 16 van de Grondwet en van titel VI Handhavingsmaatregelen (de artikelen 6.1.1.t.e.m. 6.3.1.) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

In een eerste onderdeel betogen de verzoekers dat er geen sprake is van een niet omsloten perceel omdat hun eigendom “aan de straatkant immers afgesloten [is] met een draad, een haag en een poort”.

In een tweede onderdeel stellen de verzoekers dat de carport zich bevindt binnen de zone van openbaar nut. De vermelding in het bestreden besluit dat deze onvergund is brengt de verzoekers tot de “bedenkingen” dat het “te kort door de bocht” is om te stellen “dat de [carport] geheel onvergund is [...] in acht genomen de stedenbouwkundige vergunning van 27 januari 2004”, dat “de [carport] [...] niet het voorwerp uit[maakt] van welkdanige herstellvordering en “in het vergunningenregister [...] niet bekend [is] als zijnde in overtreding”, en dat “artikel 10 van de wet van 12 april 1965 [...] niet bepaalt dat het om vergunde bebouwing moet gaan”. Verder stellen zij dat “de Gaswet een onvoldoende titel geeft om *de facto* tot herstel in de vorige toestand te komen” en dat de waarborgen voor een bouwovertreder in de VCRO “niet buiten spel kunnen gezet worden door toepassing te maken van de Gaswet”.

### *Beoordeling*

8. Artikel 3, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 20 maart 1991 ‘houdende vaststelling van regelen met betrekking tot de uitvoering van werken door de nv Aquafin in toepassing van de artikelen 32*septies* en 32*octies* van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging’, luidt als volgt:

“De aanvraag van de nv Aquafin hetzij om toepassing van de bepalingen van artikel 32*octies*, § 3 van bovenvermelde wet van 26 maart 1971, hetzij om verklaring van openbaar nut met het oog op de oprichting van rioolwaterzuiveringsinfrastructuur onder, op of boven private onbebouwde gronden die niet omsloten zijn met een muur of een omheining conform met de bouw- of stedenbouwverordeningen, wordt gericht aan de Gemeenschapsminister bevoegd voor het leefmilieu.”

9. Het komt aan de verzoekers toe, wanneer zij de feitelijke juistheid van een gegeven betwisten waarop het bestreden besluit is gesteund, dit ook aan te tonen.

10. Het in artikel 10, eerste lid van de Gaswet gebruikte begrip “omsloten” moet op het eerste gezicht worden begrepen als aan alle kanten omringd.

11. Het betoog van de verzoekers dat hun betrokken perceel aan de straatkant is afgesloten met een draad, een haag en een poort kan op het eerste gezicht niet volstaan om te doen aannemen dat de verwerende partij is uitgegaan van een onjuist feitelijk gegeven.

12. De verzoekers betwisten niet dat de inplanting van de carport niet conform de stedenbouwkundige vergunning van 24 januari 2004 is en zij stellen evenmin dat deze vergunbaar zou zijn. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de inplanting van de carport niet conform de voormelde stedenbouwkundige vergunning is en dat bovendien de 5 meter brede erfdienstbaarheidsstrook (ruimingstrook) ten opzichte van de Disgracht, zijnde een bouwvrije strook, niet werd gerespecteerd.

De verzoekers kunnen zich op het eerste gezicht niet met goed gevolg op deze onvergunde carport beroepen om het bebouwd karakter van hun perceel te staven en op grond hiervan de schending van artikel 10 van de Gaswet in te roepen.

13. Artikel 10 van de Gaswet luidt als volgt:

“Na onderzoek kan de Koning van openbaar nut verklaren het oprichten van een gasvervoerinstallatie onder, op of boven private gronden die niet bebouwd zijn en die niet omsloten zijn met een muur of met een omheining die overeenkomt met de bouw- of stedenbouwverordeningen.

Deze verklaring van openbaar nut verleent aan de houder van een gasvervoervergunning of -toelating, ten voordele van wie zij wordt gedaan, het recht gasvervoerinstallaties op te richten onder, op of boven deze private gronden, het toezicht op deze installaties te houden en de werken uit te voeren die nodig zijn voor de werking en het onderhoud ervan, onder de voorwaarden welke in die verklaring zijn genoemd.

Met de uitvoering van de werken mag eerst een aanvang worden gemaakt twee maanden nadat de belanghebbende eigenaars en huurders op de hoogte zijn gebracht bij ter post aangetekend schrijven.”

Artikel 11, eerste lid, van dezelfde wet luidt als volgt:

“Het gebruik waartoe het openbaar of het privaat domein dat gedeeltelijk wordt bezet, is bestemd, moet worden geëerbiedigd. Deze bezetting brengt generlei bezitsberoving mee, maar vormt een wettelijke erfdienstbaarheid

van openbaar nut die elke daad verbiedt welke de gasvervoerinstallatie of de exploitatie ervan kan schaden.”

14. Uit deze wetsbepalingen blijkt vooreerst dat de verklaring van openbaar nut niet leidt tot een eigendomsoverdracht, maar enkel een beperking inhoudt van het eigendomsrecht. De beperkingen die aan de eigendom van de verzoekers worden opgelegd of de hinder die hun eigendom moet ondergaan, kan niet worden gelijkgesteld met een onteigening zoals bedoeld in artikel 16 van de Grondwet, noch met een verboden eigendomsbeperking zoals bedoeld in artikel 1 eerste aanvullend protocol EVRM. Een schending van deze bepalingen kan op het eerste gezicht dan ook niet worden aangenomen.

15. Het bestreden besluit kan op het eerste gezicht evenmin beschouwd worden als een in de VCRO bedoelde handhavingsmaatregel waardoor beweerde waarborgen bij het opleggen van zo’n maatregel in de VCRO aan de verzoekers zouden worden ontzegd. De schending van één der bepalingen in de artikelen 6.1.1 t.e.m. 6.3.1 VCRO kan dan ook op het eerste gezicht niet worden aangenomen. De in ondergeschikte orde voorgestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof hoeft dan ook niet te worden gesteld.

16. Het eerste middel is niet ernstig.

#### *B. Tweede middel*

##### *Standpunt van de verzoekers*

17. De verzoekers voeren de schending aan van artikel 14.4.4. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 ‘betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen’ (Inrichtingsbesluit), van de omzendbrief van 8 juli 1967 ‘betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, van de goede ruimtelijke ordening’ (artikel 4.3.1. VCRO), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

18. Het bestreden besluit laat volgens de verzoekers de meest natuurschadelijke inplanting van de collector toe hetgeen afbreuk zou doen aan de bestemming parkgebied. Verder kan door de verzoekers in redelijkheid niet worden begrepen waarom er voor gekozen is de werken integraal langs de linkerzijde van de gracht uit te voeren. Door te negeren dat de collector een knik kan maken, wordt het bezwaar van de verzoekers niet voldoende ontmoet. In de bestreden beslissing wordt bovendien met geen woord gerept over het alternatief voorgesteld door de verzoekers op hun eigen perceel. Door geen volwaardig alternatievenonderzoek te voeren, is het redelijkheidsbeginsel geschonden.

### *Beoordeling*

19. Uit artikel 11 van de Gaswet kan op het eerste gezicht niet worden afgeleid dat de bestemming, waarvan sprake in het eerste lid van dat artikel, refereert aan een stedenbouwkundige bestemming. In zoverre het middel ervan uitgaat dat de vestiging van de publiekrechtelijke erfdienstbaarheid conform moet zijn aan de stedenbouwkundige bestemming van het getroffen terrein, blijkt niet dat ze er hoe dan ook niet mee te verenigen valt, al dan niet met toepassing van een eventuele afwijkmogelijkheid. Het middel kan op het eerste gezicht dan ook niet worden aangenomen in zoverre het is ontleend aan de schending van artikel 14.4.4 van het Inrichtingsbesluit en bijbehorende omzendbrief en artikel 4.3.1. VCRO.

20. De organisatie van een openbaar onderzoek brengt de verplichting met zich voor de beslissende overheid om de ingediende bezwaren en opmerkingen te onderzoeken en te beoordelen.

21. Het bezwaar van de verzoekers (randnr. 3.4) luidt als volgt:

“[...]

2. Tweede grief. Gebrek aan alternatievenonderzoek

De keuze voor de eigendom van mijn cliënten met de significante natuurwaarden is onbegrijpelijk, wetende dat dezelfde werken (en aansluiting) zou[den] kunnen gebeuren langs de tuin van de geburen met structureel minder natuurwaarde.

[...]

Dit kan immers evengoed vanuit het buurperceel, alwaar er enkel een grasperk (pelouse) is.

[...]

Minstens kan het grootste deel van de leidingen, alsmede de te verwezenlijken collector worden voorzien op dit perceel. Op deze wijze kunnen de lasten op een meer evenredige wijze worden gespreid, gelet op de aansluiting van de leidingen op de reeds aanwezige collector op de eigendom van cliënten.

[...].”

Een minnelijk voorstel van 30 juli 2012 van de verzoekers is als volgt geformuleerd:

“Ik ben samen met mijn cliënten ter plaatse geweest en ben persoonlijk de mening toegedaan dat, mits het herleggen van het traject in de tuin van mijn cliënten, een minnelijke oplossing kan bereikt worden die een lange procedure doet vermijden. In essentie komt het erop neer dat een zijdelingse aansluiting wordt gemaakt die hoofdzakelijk over het grasperk van mijn cliënten loopt, derwijze dat de schadelijke effecten veel minder groot zijn. [...].”

22. Het bestreden besluit heeft op een omstandige wijze geantwoord op het bezwaar van de verzoekers (randnr. 3.5).

23. Alleen al door te wijzen op het bebouwd zijn van het buurperceel nr. 310/s heeft de beslissende overheid op een afdoende wijze geantwoord op het voorstel van de verzoekers om het buurperceel minstens ten dele te betrekken bij de aanvraag.

De conclusie van het bestreden besluit dat “het tracé dat in openbaar onderzoek heeft gelegen bij de stad Kortrijk van 27 april 2012 tot en met 29 mei 2012, economisch en maatschappelijk het meest gunstige tracé is”, is vergezeld van concrete beweegredenen die niet vreemd zijn aan het alternatief voorgesteld door de verzoekers op hun eigen terrein: te weten de voorkeur voor het kortst mogelijke tracé en voor het vermijden van bijkomende beperkingen op het perceel nr. 309/e door de aanleg van de collector in de ruimingstrook langs de Disgracht.

24. De verzoekers kunnen in de gegeven omstandigheden op het eerste gezicht niet staande houden dat het bestreden besluit hun bezwaren niet of niet afdoende heeft ontmoet. Evenmin tonen zij aan dat het bestreden besluit op het eerste gezicht de grenzen van de redelijkheid overschrijdt.

25. In zoverre ontleend aan het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, is het middel evenmin ernstig.

26. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

## **BESLISSING**

**1. Het verzoek van de nv Aquafin tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.**

**2. De Raad van State verwerpt de vordering.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig december 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

|                 |                  |
|-----------------|------------------|
| Johan Lust,     | kamervoorzitter, |
| Pierre Lefranc, | staatsraad,      |
| Jan Clement,    | staatsraad,      |
| bijgestaan door |                  |
| Astrid Truyens, | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Astrid Truyens**

**Johan Lust**